മലയാളസാഹിത്യവിമർശനം വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു!

ആതിര കുഞ്ഞുമോൻ
ഗവേഷക, സ്കൂൾ ഓഫ് ലെറ്റേഴ്സ്, എം .ജി. യൂണിവേഴ്സിറ്റി, കോട്ടയം

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ മലയാളസാഹിത്യവിമർശനം എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് മലയാളവിമർശനത്തിന്റെ ആധികാരിക ചരിത്രമായി കരുതുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രരചനയിൽ അഴീക്കോട് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പക്ഷപാതങ്ങളെ ആധുനിക സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ ഈ പ്രബന്ധം വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്റെ ഉത്ഭവം സംസ്കൃതാധിഷ്ഠിതമായി അഴീക്കോട് വിലയിരുത്തുന്നു. പ്രാദേശീയജ്ഞാനങ്ങളെ തമസ്കരിക്കുകയും ദേശീയമായി ഏകീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൊളോണിയൽചരിത്രരചനയുടെ മാതൃകയാണ് അദ്ദേഹം പിൻപറ്റുന്നത്. വ്യക്തിനിഷ്ഠതയിലൂന്നുന്ന ആധുനികതയുടെ അവബോധമാണ് അഴീക്കോടിനെ ഭരിക്കുന്നത്. കേരളവർമ്മയ്ക്ക് കൽപ്പിക്കുന്ന പിതൃ സ്ഥാനം, കാലഘട്ടനിർണ്ണയം, വ്യക്തിമഹത്വം കൽപ്പിക്കൽ, ഒഴിവാക്കലുകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകൾ ഇവ യെല്ലാം അതിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങളാണ്. മാർക്സിയൻ സ്വാധീനതയെ ഒഴിവാക്കിയതും അഴീക്കോടിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്ര നിലപാടുകൾ കൊണ്ടാണ്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: അഴീക്കോടിന്റെ വിമർശനചരിത്രരചന - സംസ്കൃതപക്ഷപാതം - ആധുനികതാവബോധം – സൗന്ദര്യ പക്ഷം - വ്യക്തിനിഷ്ഠത - സവർണപൊതുബോധം - പിതൃസ്ഥാനം - കാലഘട്ടവിഭജനം – ഒഴിവാ ക്കലുകൾ - കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകൾ.

മലയാളഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ക്രമാനുഗതമായ വളർച്ച സമഗ്രമായും, വിവിധ സാഹിത്യരൂപങ്ങളുടെ ചരിത്രം മാത്രമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന

നിരവധി സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ട്. എങ്കിലും വിമർശനചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ കുറവാണ്. മലയാളത്തിലെ വിമർശനചരിത്രരചനയുടെ പൊതുപ്രവണതകൾ വിശദീകരണമർഹിക്കുന്നു. ഗദ്യ-ലേഖന ചരിത്രത്തിന്റെ തുടർച്ചയായി വിമർശനചരിത്രം ഭാഷാ-സാഹിത്യചരിത്രത്തെ സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്താറുണ്ട്. വിമർശകരുടെ സംഭാവനകളെ ചേർത്തുവെച്ചുകൊണ്ട് തയ്യാറാക്കുന്നവയാണ് ബഹുഭൂരിപക്ഷവും. പി.വി. വേലായുധൻ പിള്ളയുടെ മലയാളവിമർശനം (1998), പി.കെ. പരമേശ്വരൻനായർ സ്മാരകഗ്രന്ഥാവലികളായ മലയാളനിരൂപണം പ്രാരംഭഘട്ടം (1996), മധ്യഘട്ടം(1997), ആധുനികഘട്ടം (1998) എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. പി.കെ. പരമേശ്വരൻനായർ ഗ്രന്ഥാവലിയിലെ വിമർശനചരിത്രം കാലാനുസരണം നാമകരണം നൽകി വർഗ്ഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും വ്യക്തിനിഷ്ഠതയാണ് അടിസ്ഥാനമാനദണ്ഡം.അതേ ഗ്രന്ഥാവലിയിലെ പന്മനരാമചന്ദ്രൻ നായർ എഡിറ്റു ചെയ്ത മലയാളസാഹിത്യനിരൂപണം (2008) വിമർശകരോടൊപ്പം വിമർശനത്തിലെ പ്രവണതകളേയും മുൻനിർത്തിയാണ് തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നത്. കാലാനുസരണം വിമർശകരുടെ സംഭാവനകളെ കോർത്തു വെയ്ക്കുന്ന രചനാരീതിയാണ് ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ മാനം നല്കുന്നത്. കാലഗണനയുടേയോ വ്യക്തിനിഷ്ഠ നിർമ്മിതികളുടേയോ വലിയ പരുക്കുകളില്ലാതെ വത്സലൻ വാതുശ്ശേരിയുടെ മലയാളസാഹിത്യനിരൂപണം (2015) വിമർശനചരിത്രത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. മലയാളത്തിലെ വിമർശനചരിത്ര രചന വ്യക്തിനിഷ്ഠതയും ലേഖനസ്വഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിമർശനചരിത്രരചനാ ഉദ്യമങ്ങൾ ശുഷ്കവും ശ്രമകരവുമാണ്. ആയതിനാൽ വിമർശനങ്ങൾ ഏറെയുണ്ടെങ്കിലും സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ മലയാളസാഹിത്യവിമർശനം (1980) എന്ന കൃതിയാണ് വിമർശനത്തിന്റെ ആധികാരിക ചരിത്രമായി കരുതുന്നത്.

മലയാളസാഹിത്യവിമർശനത്തിലെ വൈദേശികപ്രചോദനം എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള അഴീക്കോടിന്റെ ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിന്റെ പുസ്തകരൂപത്തിലുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണമാണ് മലയാളസാഹിത്യവിമർശനം. പത്ത് അധ്യായങ്ങളിലായി 1890 മുതൽ 1965 വരെയുള്ള എഴുപത്തിയഞ്ച് വർഷത്തെ വിമർശന ചരിത്രമാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയുടെഉള്ളടക്കം. മലയാളവിമർശനത്തിന്റെ താത്ത്വിക അടിത്തറ അന്വേഷിക്കുകയും വിമർശകരെ ചരിത്രപരവും വിമർശനാത്മകവും താരതമ്യപരവുമായി

വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വിമർശനചരിത്രമാണത്. മലയാളവിമർശന ത്തെ ചരിത്രവത്കരിക്കുന്നതിൽ അഴീക്കോട് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നിലപാ ടുകളെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ താൽപര്യം. വിമർ ശനത്തെ വിമർശനാത്മകമായി സമീപിക്കുന്ന മെറ്റാക്രിട്ടിസിസത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം മലയാളസാഹിത്യവിമർശനം പിൻതുടരുന്നു. ആയതിനാൽ അഴീക്കോടിന്റെ വിമർശന പക്ഷപാതത്തെ കൂടി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മലയാളസാഹിത്യവിമർശനത്തിന്റെ ഉത്ഭവം കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ് വിമർശനചരിത്രരചയിതാവിന്റെ പ്രഥമ ദൗത്യം. പാശ്ചാത്യ ആഗമനവും അതുളവാക്കിയ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക ചലനങ്ങളുമാണ് മലയാളവിമർശനത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിന് വഴിയൊരുക്കിയ ചരിത്ര സന്ദർഭം. കൊളോണിയൽ അധിനിവേശത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ വൈജ്ഞാനിക ഉണർവുകളെ സ്വാംശീകരിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് മലയാളത്തിന്റെ ധൈഷ ണികമണ്ഡലത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.അത് സംസ്കൃതജ്ഞാനമേഖലകളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു.സംസ്കൃതത്തിന്റെ കനിവോട്ടുകൂടി നിലനിൽക്കുന്ന മലയാളത്തിന്റെ വിജ്ഞാനമണ്ഡലം പാശ്ചാത്യസാഹിത്യസിദ്ധാന്ത ങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു തുടങ്ങുന്നടത്തു നിന്ന് വിമർശനചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നു. വിമർശനം ജന്മംകൊണ്ട് സംസ്കൃതമാണ്. ആംഗല പ്രഭാവത്തിന് സംസ്കൃത സംസ്കാരം അടിയറവുപറയാതിരുന്നത് അതിന്റെ ചിരഞ്ജീവിത്വം കൊണ്ടാ ണെന്നു കണ്ടെത്തുന്നടത്താണ് അഴീക്കോടിന്റെ സംസ്കൃതപക്ഷപാതം വെളിവാകുന്നത്. പാശ്ചാത്യസ്വാധീനത അന്വേഷണവിഷയമാക്കുന്ന അഴീക്കോട് പാശ്ചാത്യവിമർശനപദ്ധതികൾക്കനുഗുണമായവ സംസ്കൃ തത്തിൽ നിന്നും കണ്ടെത്തുന്നു.നിയാമകവിമർശനത്തിനു സമാനമായി കവിശിക്ഷ. സൈദ്ധാന്തിക വിമർശനത്തിനു സാഹിത്യമീമാംസ. വിവ രണാത്മകവിമർശനത്തിനു വ്യാഖ്യാനം.അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതമനുസരിച്ച് ലീലാതിലകമാണ് മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ വിമർശനഗ്രന്ഥം.തന്റെ കണ്ടെത്തലിനു സൈദ്ധാന്തിക പിൻബലം നൽകുവാനായി ആർനോൾഡ് ടോയിൻബിയുടെ ആസ്കന്ദന പ്രതികരണവാദത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയി രിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾ കൂടിച്ചേരുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനാണ് ടോയിൻബിയുടെ സിദ്ധാന്തം ഉപയോ ഗിക്കുന്നത്. ഇതനുസരിച്ച് രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇടപഴകുമ്പോൾ, ഒരു സംസ്കാരം മറ്റൊരു സംസ്കാരത്തിനു മേൽആസ്കന്ദനം നടത്തുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ പ്രതികരണം രണ്ടാമത്തേതിൽ സംഭവിക്കും. പ്രബലമായ

സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനത അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ടോ എതിർത്തു കൊണ്ടോ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ ഉണ്ടാകാം.അഴീക്കോടിന്റെ നീതീകരണമനുസരിച്ച് സംസ്കൃതമലയാളസംസ്കാരവും പാശ്ചാത്യസംസ്കാരവുമാണ് ഇടപഴകുന്നത്. മലയാളവിമർശനത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെ സംസ്കൃതാധിഷ്ഠിതമായി ചരിത്രവത്കരിക്കുന്നതിനെ പ്രശ്നവത്കരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രാദേശികമായ ജ്ഞാനപദ്ധതികളെയെല്ലാം തമസ്കരിക്കുകയും ദേശീയമായി ഏകീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൊളോണിയൽ ചരിത്രരചനയുടെ മാർഗ്ഗത്തെ തന്നെയാണ് അഴീക്കോട് പിൻപറ്റുന്നത്. സംസ്കൃതസാഹിത്യവും ആര്യൻ സംസ്കാരവും ഇന്ത്യയുടെ പൊതുപ്രതിനിധീകരണമായി മാറുന്നു. ഇവിടെ മാർഗ്ഗിപാരമ്പര്യം തമസ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. സാംസ്കാരികപ്പലമകളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന കാവ്യരചനാതത്ത്വങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതാധിനിവേശത്തിനു വഴിവെച്ചതിന്റെ തെളിവു തന്നെയാണ് മലയാളത്തിലെ ആദ്യ വിമർശനഗ്രന്ഥമായി ലീലാതിലകത്തെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ലഭ്യമാക്കുന്നത്.ലീലാതിലകത്തിന്റെ സാംസ്കാരികരാഷ്ട്രീയം പി.എസ്.രാധാകൃഷണൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഏകമുഖവും നിശ്ചലവുമായ ദേശീയബോധം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ലീലാതിലകം വരേണ്യസംസ്കൃതിയുടെ ഭൂപടവും ഭൂമിശാസ്ത്രവുമാണ് ആചരിക്കുന്നത്. ദ്രാവിഡഭാഷാസമുച്ചയത്തെയോ അതിലടങ്ങിയ വൈവിധ്യാത്മകവും വൈരുധ്യാത്മകവുമായ സ്വത്വഘടനയെയോ കുറിച്ച് യാതൊരു സൂചനയും ലീലാതിലകത്തിൽ ഇല്ലാതെ പോയത് യാദൃച്ഛികമല്ല(2017:114). കാവ്യനിർമ്മാണരീതിയുടെ ദ്രാവിഡവഴികളെ അന്വേഷിക്കാതെ സംസ്കൃതാധിപത്യത്തെ ഉദ്ഘോഷിക്കുക മാത്രമല്ല സംസ്കൃതത്തിന് ചിരഞ്ജീവിത്വം കൂടി അദ്ദേഹം കൽപ്പിച്ചു നൽകുന്നു. വിമർശനചരിത്രത്തെ സംസ്കൃതവത്കരിക്കുന്നതിന്റെ രാഷ്ട്രീയം നിശിതമായി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. മാത്രമല്ല ടോയിൻബിയുടെ സിദ്ധാന്തം നാഗരികതയുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ളതാണെന്നു വിമർശനചരിത്രത്തെ കണ്ടെത്തുവാൻ അത് പര്യാപ്തമല്ലെന്നും കെ.പി. അപ്പൻ സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനു വേണ്ടി സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ അവ യുക്തിയുടെ ചെറിയ കാറ്റിൽ പോലും വീണു പോകുന്ന ചീട്ടുകൊട്ടാരമാകും (1994: 101).

ആധുനികതയുടെ അവബോധമാണ് വിമർശനചരിത്രരചനയിൽ ഉടനീളം അഴീക്കോടിനെ ഭരിക്കുന്നത്. ആധുനികതയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം വ്യക്തികളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. വ്യക്തി പ്രതിഷ്ഠാപനവും നിഷേധവുമാണ്

മലയാളസാഹിത്യവിമർശനത്തിലുടനീളം അഴീക്കോട് നിർവഹിക്കുന്നത്. അതിനു കണ്ടെത്തുന്ന ന്യായീകരണങ്ങളാകട്ടെ രാജമാർഗ്ഗത്തെയും സംസ്കൃതസവർണ്ണപൊതുബോധത്തേയും അടിവരയിട്ടുറപ്പിക്കുന്നവയുമാണ്.മലയാളവിമർശനത്തിന്റെ പിതാവായി കേരളവർമ്മ വലിയകോയിതമ്പുരാനെ അവരോധിക്കുന്നതു മുതൽ ഈ പൊതുബോധം പ്രകടമായി തുടങ്ങുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷിൽ ഗദ്യത്തിന്റെയും വിമർശനത്തിന്റെയും പിതാവ് ജോൺ ഡ്രൈഡനാണ്. അതിനു സമാനനായിട്ടാണ് കേരളവർമ്മയെ അഴീക്കോട് കണ്ടെത്തുന്നത്.ഗദ്യസാഹിത്യത്തിനു കേരളവർമ്മ നൽകിയിട്ടുള്ള സംഭാവനകളെയാണ് അഴീക്കോട് പരിഗണിക്കുന്നത്. പാഠപുസ്തകങ്ങളിലെ ഗദ്യം, അക്ബർ വിവർത്തനം പ്രസംഗസംഗ്രഹം എന്നിവയാണ് അഴീക്കോട് മാനദണ്ഡമായി പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്.ഗദ്യത്തിന്റെയും വിമർശനത്തിന്റെയും പിതാവായി കേരളവർമ്മയെ അവരോധിക്കുവാൻ അഴീക്കോട് സ്വീകരിക്കുന്ന വാദങ്ങളൊന്നും നിലനിൽക്കുന്നവയല്ല. പാഠപുസ്തകങ്ങളിലെ ഗദ്യം മൗലികഗദ്യമായി പരിഗണിക്കുന്നതിൽ അർഥമില്ല. കൂട്ടായി തയ്യാറാക്കിയിരിക്കാം. ലക്ഷ്യബോധം അതിന്റെ രചനാശൈലിയെ നിയന്ത്രിച്ചിരിക്കണം. അക്ബർ തർജ്ജമ വിശാഖം തിരുനാളിന്റെ നിർദേശപ്രകാരമാകയാൽ മൂലകൃതിയോട്നീതിപുലർത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രസംഗസംഗ്രഹമാകട്ടെ, വായിക്കാനെഴുതിയ ഗദ്യവുമാണ്. മൗലികമായ ഗദ്യരചനകൾ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയാതിരുന്നിട്ടുകൂടി വിമർശനത്തിന്റെ പിതൃസ്ഥാനം കേരളവർമ്മയ്ക്ക് ചാർത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ ഗദ്യപാരമ്പര്യത്തെ മുഴുവൻ അഴീക്കോട് തമസ്കരിക്കുന്നു. വ്യാകരണം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, ശാസ്ത്രം എന്നിവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ മിഷനറിഗദ്യം പര്യാപ്തമായിരുന്നു. മലയാണ്മയുടെവ്യാകരണമെഴുതിയ ജോർജ്മാത്തൻ കേരളവർമ്മയ്ക്ക് മുൻപ് ഗദ്യത്തിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചിരുന്നു. കെ.എം.ജോർജിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ജോർജ്ജ്മാത്തനാണ് മലയാളഗദ്യത്തിന് അടിത്തറ പണിതത്(1972:68). പാശ്ചാത്യസ്വാധീനത അന്വേഷിച്ച ഗവേഷകൻ മിഷനറിഗദ്യത്തെ അംഗീകരിക്കാത്തിടത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജാധികാരത്തോടുള്ള മമത ദൃശ്യമാകുന്നത്. മിഷനറിഗദ്യത്തെ പരിഗണിച്ചാൽ കേരളവർമ്മയെ പിതാവാക്കുക വയ്യ.സവർണബ്രാഹ്മണിക്കൽ അധികാരവ്യവസ്ഥയുടെ പ്രചാരകനായി മാറാൻ തെളിമയുള്ള മിഷനറി ഗദ്യത്തെ മറന്നത് ചരിത്രത്തോടുള്ള നീതികേടായി. മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി വിമർശനാത്മകമായി സാഹിത്യവിചിന്തനം

നടത്തിയത് സി.പി. അച്യുതമേനോനാണെന്ന് അഴീക്കോടിനറിയാം. പത്രവിമർശകനായി അദ്ദേഹത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും അഴീക്കോടണ്. ഭാഷാ കവിതയുടെ അവസ്ഥ തുലോം കഷ്ടമാണെന്ന സി.പി.അച്യുതമേനോന്റെ പ്രയോഗമാണ് മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ വിമർശനവാക്യം എന്നു അഴീക്കോടു തന്നെ സ്ഥാപിക്കുന്നു. പോഷകവിമർശനം എന്ന പേരിട്ട് തമ്പുരാന്റെ വിമർനത്തെനീതീകരിക്കുന്നത് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പൊതുവിൽ സ്വീകരിക്കുന്ന സവർണാധികാരത്തിന്റെ ബലതന്ത്രങ്ങൾ തന്നെയാണ്. മലയാളവിമർശനം സി.പി.അച്യുത മേനോനിൽ ആരംഭിക്കുന്നുവെന്ന് സി.പി. അച്യുതമേനോനും മലയാളവിമർശനവും(1995) എന്ന കൃതിയിലൂടെ അംബികാസുതങ്ങൻ മാങ്ങാട്ടും സ്ഥാപിക്കുന്നുമുണ്ട്.സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ കൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പിതൃസ്ഥാനം സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ യുക്തിയിൽ നിരന്തരംചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്.

മലയാളസാഹിത്യവിമർശനചരിത്രത്തിന്റെ ഘട്ടനിർണ്ണയത്തിലും അഴീക്കോട് പുലർത്തുന്ന മനോഭാവം സമാനമാണ്. ചരിത്രത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി നോക്കികാണുന്നതിനു പകരം വ്യക്തിനിഷ്ഠമായി നോക്കികാണുന്നു. വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ ചരിത്രം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. വ്യക്തികൾ ചരിത്രസൃഷ്ടാക്കളാകുന്നു. ഏത് വ്യക്തി കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നു എന്നതും പ്രധാനമാണ്. അഴീക്കോടിന്റെ ഘട്ടവിഭജനം ശ്രദ്ധിക്കുക.

പൂർവ്വഘട്ടം പ്രാചീനയുഗം 1890-ന് മുൻപ്

പ്രാരംഭഘട്ടം കേരളവർമ്മയുഗം 1890- 1911

പ്രതിഷ്ഠാഘട്ടംരാജരാജയുഗം1912 - 1936

വികാസഘട്ടംത്രിമൂർത്തിയുഗം 1937- 1965

നവീനഘട്ടംവർത്തമാനയുഗം 1965 ന് ശേഷം

1890-നു മുൻപുള്ള പ്രാചീനയുഗത്തെ പൂർവ്വഘട്ടം എന്നു മാനിച്ച് 1890 മുതൽ 1911 വരെ കേരളവർമ്മയുടെ കാലം പ്രാരംഭഘട്ടം. കേരളവർമ്മ ഇവിടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു തന്നെ. 1912-ലെ നളിനിയുടെ അവതാരികയാണ് രാജരാജയുഗത്തിന് ഉദയം നൽകിയത്.ഏ.ആറിന്റെ ശിഷ്യൻ പഞ്ചാനനനിലൂടെ കടന്ന് തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിൽവിമർശനം പ്രതിഷ്ഠ നേടുന്നു. പഞ്ചാനനന്റെ മരണമാണ് പ്രതിഷ്ഠാഘട്ടത്തിന്റെ വിരാമത്തിലേക്ക് നയിച്ച ഘടകമായി അഴീക്കോട് പരിഗണിക്കുന്നത്.പഞ്ചാനനനുശേഷമുള്ള ത്രിമൂർത്തിയുഗത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കുന്നത് കേസരിയാണ്.ഇപ്രകാരം ഘട്ടവിഭജനം നടത്തിയ അഴീക്കോട്1936-നു മുൻപുള്ള കേസരിയെ കാണാതെ

പോയി.സുനിൽ പി. ഇളയിടം ഇതേ കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുന്നു.അഴീക്കോടിന്റെ കാലനിർണയം ഒട്ടനവധി സുപ്രധാന ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. 1937 എന്ന വർഷത്തെ രാജരാജയുഗത്തിന്റെ അന്ത്യമായി കണക്കാക്കുകയും കേസരിയുടെ രൂപമഞ്ജരിയിലൂടെ പുതിയൊരു ത്രിമൂർത്തിയുഗത്തിന്റെ പ്രാരംഭം അടയാളപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കേസരിയുടെ വിമർശനജീവിതത്തിന്റെ ഒന്നരപതിറ്റാണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് കൈയൊഴിയേണ്ടതായി വന്നു. ഈ ഒന്നരപ്പതിറ്റാണ്ടിനിടയിൽ സമദർശി, പ്രബോധകൻ, കേസരി എന്നീ പത്രങ്ങളുടെ പത്രാധിപരായി കേസരി പ്രവർത്തിച്ചതും മലയാള സാഹിത്യത്തിലുള്ളതായ നിർണ്ണായക പരിവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായി നിലകൊണ്ടതും (2011:303)

1936 മുതൽ 1965 വരെ ഒറ്റഘട്ടമായി കരുതുന്നു. ഇതിനിടയിൽ വിമർശനരംഗത്ത് കാര്യമായ ചലനങ്ങൾ കടന്നു വന്നില്ലെന്ന് അഴീക്കോട് അനുമാനിക്കുന്നു. കേരളവർമ്മ, രാജരാജവർമ്മ, പഞ്ചാനനൻ ഇവർക്കുശേഷം വ്യക്തിനാമങ്ങളുമില്ല.സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെല്ലാം പൊതുവിൽ പിൻതുടരുന്ന വ്യക്തികേന്ദ്രിതത്വത്തേയും സവർണ്ണബോധത്തേയുമാണ് അഴീക്കോട് പിൻതുടരുന്നത്. വിമർശനസാഹിത്യചരിത്രത്തിലേക്ക് ഇല്ലാത്ത അളവുകോലുകൾ കല്പിച്ച് വ്യക്തികളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതു പോലെ ഒഴിവാക്കലുകളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആംഗളേയ സാഹിത്യത്തിനുമപ്പുറം പാശ്ചാത്യസാഹിത്യ-വൈജ്ഞാനിക മേഖലകളെയെല്ലാം മലയാളത്തിലേക്ക് കടത്തി കൊണ്ടുവന്ന കേസരിയെ അഴീക്കോട് പരിഗണിച്ചില്ല. കേസരിയിൽ സാങ്കേതികത്വമാണ് അഴീക്കോട് കണ്ടെത്തുന്നത്. രാജരാജന്റെ ശിഷ്യത്വത്തിലാണ് അഴീക്കോട് കേസരിയുടെ അസ്തിത്വം തേടുന്നത്. മാമൂൽ പ്രതിബദ്ധതയെ കേസരി നിരന്തരം ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നു.പുതിയ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി മലയാളിക്ക് ഗാഢബന്ധം രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ കേസരി ശ്രമിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗദർശിത്വവും ദീർഘവീക്ഷണവും അഴീക്കോട് ചർച്ചയ്ക്കെടുത്തില്ല. സാഹിത്യബാഹ്യലോകത്തേക്കുള്ള വഴികളിൽ മലയാളവിമർനത്തിന്റെസഞ്ചാരം കേസരിയിൽ ആരംഭിക്കുന്നു. സാംസ്കാരികവിമർശനത്തിന്റെ ആലോചനകൾ കേസരിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. കേസരിക്ക് ലഭിക്കാതെ പോയ ചരിത്രസ്ഥാനം സാഹിത്യജംബുകത്വത്തിന് അഴീക്കോട് നൽകുകയും ചെയ്തു.

വിമർശനത്തിലെ വൈദേശിക സ്വാധീനം അന്വേഷിച്ച സുകുമാർ അഴീക്കോട് മാർക്സിയൻധാരയെ കുറിച്ച് നിശബ്ദനാണ്. ഒരു വിമർശകൻ

എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം പിൻതുടരുന്ന സംസ്കൃത സൗന്ദര്യ പക്ഷപാതമാകാം കാരണം. എങ്കിലും സാഹിത്യത്തിന്റെ സാമൂഹ്യലക്ഷ്യം എന്ന ആശയ വിപ്ലവത്തെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കാനാവില്ല. സാഹിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തേയും ധർമ്മത്തേയും സംബന്ധിച്ച നടന്ന ചർച്ച മലയാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാവുകത്വത്തെതന്നെ നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇ.എം.എസിൽ ആരംഭിക്കുന്ന മാർക്സിസ്റ്റ്-പുരോഗമന ചർച്ചയുടെചിട്ടപ്പെടുത്തൽ വിമർശനചരിത്രം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലും അഴീക്കോട് നിർവഹിക്കുന്നില്ല. വിമർശനത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ വഴികളായ പ്രത്യയശാസ്ത്രവിമർശനം, സംസ്കാരവിമർശനം എന്നിവമാർക്സിയൻധാരയുടെ തുടർജീവിതങ്ങളാണ്. വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യത്തോടെ മാർക്സിയൻ-പുരോഗമന സാഹിത്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാത്തത് മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ വലിയ പരാജയമാണ്. ചരിത്രകാരന്റെ വ്യക്തിപരമായ പക്ഷപാതങ്ങൾ ഏൽപ്പിക്കുന്ന ആഘാതങ്ങളാണവ.

1965 വരെയുള്ള ചരിത്രമാണ് അഴീക്കോടിന്റെ പ്രതിപാദ്യം. എങ്കിലും പുസ്തകം പ്രസിദ്ധികരിച്ചത് 1981-ലാണ്.മലയാളവിമർശനവഴിയിലെവിടെയും ഒരു സ്ത്രീ വിമർശകയെ പോലും നാം കാണുന്നില്ല. തനിക്ക് സമകാലികയായഎം. ലീലാവതിയെങ്കിലും ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കാമായിരുന്നു. നവീനവിമർശനത്തിന്റെ തെറ്റുകുറ്റങ്ങളായി അഴീക്കോട് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത് സാഹിത്യേതര വിജ്ഞാനങ്ങളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യമാണ്. വിമർശനം ഇന്നു സഞ്ചരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അതേ പാതയിലാണ്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

അപ്പൻ, കെ.പി., കലഹവും വിശ്വാസവും, കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 1994.

അഴീക്കോട്, സുകുമാർ, മലയാളസാഹിത്യവിമർശനം, കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 1981.

രാധാകൃഷ്ണൻ, പി.എസ്. എതിർദിശകൾ.തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2017.

… … …,സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം നിലപാടുകൾ സാധ്യതകൾ, ശുകപുരം: വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം പ്രബന്ധാവലി, 2016.

ലീലാവതി, എം.സത്യം ശിവം സുന്ദരം .കോട്ടയം: എൻ. ബി. എസ് , 1989.

സുനിൽ പി. ഇളയിടം.അജ്ഞാതവുമായുള്ള അഭിമുഖങ്ങൾ.കോട്ടയം: എൻ. ബി. എസ്, 2011.

George, K.M.Western influence on Malayalam Language and Literature, New Delhi :SahityaAkademi, 1972.

athirakunjumon80@gmail.com